

www.bronsportowa.wa.pl
bronsportowa@wp.pl
tel.: +48 (0) 501 357 856
Adres: Łukasz Urbański
Skr. 555, 00-950 Warszawa 1

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2009 r.

Szanowny Pan dr Janusz Kochanowski
Rzecznik Praw Obywatelskich
Al. Solidarności 77, 00-090 Warszawa

Szanowny Pan Tomasz Oklejak
Zespół Ochrony Praw Żołnierzy
i Funkcjonariuszy Służb Publicznych
Biuro Rzecznika Praw Obywatelskich

Do wiadomości:

Szanowny Pan Tomasz Kwiecień
Prezes Zarządu
Polski Związek Strzelectwa Sportowego
ul. Chocimska 14, 00-791 Warszawa

Szanowny Pan Eugeniusz Gorczyca
Prezes Zarządu
Warszawsko-Mazowiecki Związek Strzelectwa
Sportowego
ul. Słowackiego 3, 07-405 Troszyn

Kluby i organizacje strzeleckie

Media ogólnopolskie

Nr sygnatury: RPO-608803-IX-908/09/TOb

w imieniu klubów i organizacji strzeleckich tworzących inicjatywę „Tak – dla pozwoleń na broń sportową” (stale rosnąca lista klubów dostępna na stronie www.bronsportowa.wa.pl) pragnę serdecznie podziękować za podjęcie sprawy.

Niniejszym podtrzymując moją wcześniejszą argumentację prawną wyrażoną pismem – Wnioskiem do instytucji z dnia 06.02.2009 r. (zarejestrowanym pod nr sygnatury: RPO-608803-IX-908/09/TOb) i dotyczącą naruszeń konkretnych przepisów prawa przez wydziały postępowań administracyjnych właściwych terenowo komend, wywiedzioną z orzecnictwa sądownictwa administracyjnego. Pragnę odnieść się do kilku tez zawartych w odpowiedzi Zastępcy Dyrektora Biura Prawnego KGP p. Krzysztofa Perkowskiego z dnia 26 maja 2009 r.:

- 1) Potwierdzeniem istnienia poważnego problemu braku dostępności do broni sportowej są nie tylko niekorzystne dla Policji wyroki Sądów Administracyjnych wskazane

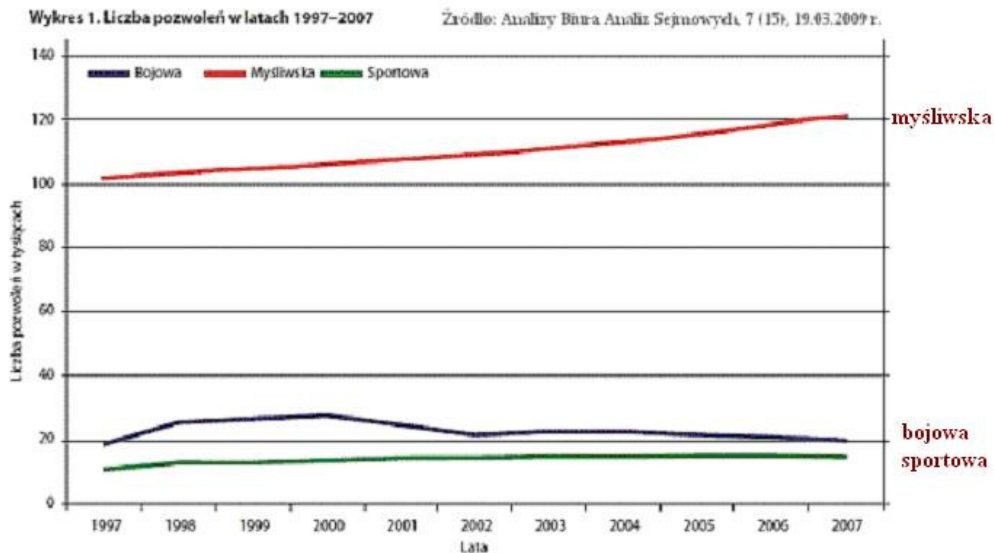
wcześniej we Wniosku inicjatywy z dnia 06.02.2009 r., ale też sui generis statystyka powołana przez p. K. Perkowskiego. Wynika z niej, że w ciągu ostatnich 5. lat, tj., w latach 2004 – 2009 (styczeń i luty) wydano łączną ilość, zaledwie 1943 sztuk pozwoleń na broń. Natomiast statystykę zawyżają lata 2004 (709 pozwoleń) oraz 2005 (535 pozwoleń). Od 2006 roku następuje lawinowy spadek wydawanych pozwoleń. W 2006 r. (320 pozwoleń), 2007 r. (174 pozwolenia), 2008 r. (175 pozwoleń), 2009 r. styczeń i luty (30 pozwoleń). **Zatem w 2008 r., w porównaniu do 2004 r., wydano o 76 % procent mniej pozwoleń na broń sportową (sic!).** Wartość ta dobitnie dowodzi trafności też inicjatywy „Tak – dla pozwoleń na broń sportową” oraz niepokojących sygnałów napływających z różnych klubów strzeleckich z całej Polski. W tym zakresie próba odwracania uwagi od roli i odpowiedzialności KGP za zaistniałą sytuację zdaje się być przykładem argumentacji sofistycznej.

- 2) W odpowiedzi p. K. Perkowskiego zawarta jest też treść: *„Nieprawdziwa jest też teza, iż organy Policji w ogóle nie wydają pozwoleń na broń palną w celu sportowym”*. We wniosku przesłanym do Rzecznika Praw Obywatelskich przez inicjatywę, nie ma bowiem zdania, które uzasadniałoby taki komentarz KGP. Są zaś określenia: *„W chwili obecnej w większości województw, jest praktycznie niemożliwym uzyskanie indywidualnego pozwolenia na broń sportową”* oraz zdanie *„[...]a od około czterech lat w zasadzie całkowitego nie wydawania pozwoleń na broń sportową”*. Chodzi tu o nie wydawanie nowych pozwoleń, a nie tzw. rozszerzenia starych decyzji. Kluczowe dla analizy są też dwa wyrażenia użyte we wniosku tj. słowa „praktycznie” oraz „w zasadzie”. **Takie ujęcie wynika stąd, że sama Policja podaje sprzeczne dane statystyczne dotyczące dostępności broni sportowej.**

Z audycji Polskiego Radia Pr. I z dnia 16.06.2009 r., (program o inicjatywie i problemach strzelectwa) wynika, że w Warszawie w renomowanym i jednym z największych sklepów z bronią palną w Polsce w pierwszym półroczu 2009 r. nie sprzedano ani jednej jednostki krótkiej broni palnej sportowej. W tej samej audycji, wypowiada się też funkcjonariuszka Wydziału Prasowego KGP, p. asp. Małgorzata Gołaszewska, która na pytanie dziennikarki *„Ile rocznie pozwoleń na broń sportową wydaje Policja?”*, odpowiada: *„W 2008 r., dla osób fizycznych było wydanych ponad 14.000 pozwoleń na broń sportową”* (**dowód: załącznik nr 1, audycja Polskiego Radia Pr. I z dnia 16.06.2009 r.**). W świetle powyższego powstaje pytanie kto miją się z prawdą? Pan Dyrektor K. Perkowski, czy p. asp. M. Gołaszewska?

Środowisko strzeleckie nie uzyskało do dziś odpowiedzi na pytanie czy podczas wypowiedzi radiowej zmanipulowano dane statystyczne, po to aby wprowadzić w błąd słuchaczy ogólnopolskiej i opiniotwórczej rozgłośni, czy też mieliśmy do czynienia z ignorancją urzędnika nie potrafiącego właściwie przedstawić danych statystycznych. Być może za pośrednictwem RPO, uda się uzyskać ostateczne stanowisko w tej kwestii gdyż najprawdopodobniej jest tak, że liczba 14.000 obrazuje wszystkie wydane i pozostające w mocy pozwolenia na broń sportową wg stanu na 2008 r., a nie nowo wydane pozwolenia w samym 2008 r., gdyż tych jak twierdzi w swoim piśmie p. K. Perkowski, w 2008 r., miało być wydanych w skali kraju zaledwie 157 (słownie: sto pięćdziesiąt siedem) pozwoleń na broń sportową. **Tu nasuwa się kluczowe pytanie czy liczba 157 oraz poprzednie, podane za lata 2004 r. – 2009 r., obejmują też pozytywnie rozpatrzone wnioski o tzw. „rozszerzenia” decyzji o posiadaniu broni palnej sportowej – decyzji wydanych wcześniej. Jeśli tak, to w jakich proporcjach? Odpowiedź twierdząca w tym zakresie byłaby przykładem posługiwania się przez organ nieuczciwą argumentacją w celu udowodnienia fałszywej tezy, że nowe pozwolenia na broń są wydawane w racjonalnej ilości.**

Dla zobrazowania problemu warto wskazać, iż zgodnie z analizą Biura Analiz Sejmowych BAS z dnia 19.03.2009 r., wg stanu na 2007 r., było posiadanych w Polsce pozwoleń: na broń myśliwską ok. 121.000, sportową zaś 15.000 (sic!). Zatem równoległe miałyby miejsce cofanie pozwoleń na dużą skalę. W roku 2008 r., względem 2007 r., miało ubyć ok. 1000 pozwoleń na broń sportową. (**dowód: załącznik nr 8**). Przepaść między bronią sportową i np. myśliwską w ilości wydanych pozwoleń na broń obrazuje poniższy wykres:

- 3) W piśmie p. K. Perkowskiego, w zdaniu: „W żadnym jednak z wyroków Sąd ten nie dopatrył się – jak to wskazał p. Łukasz Urbański – zarówno rażącego naruszenia przez organy Policji prawa materialnego czy procesowego”, p. K. Perkowski zasadniczo mija się z prawdą. Dowodem (**załącznik nr 9**) niech będą przykładowe wyroki sądownictwa administracyjnego nr: VI SA/Wa 1829/08 oraz II OSK 1674/07.

W uzasadnieniu pierwszego z nich, **Sąd Administracyjny stanął na stanowisku:** „W ocenie Sądu analizowana pod tym kątem skarga Ł. U. zasługuje na uwzględnienie, albowiem zaskarżona decyzja Komendanta Głównego Policji z dnia [...] czerwca 2008 r., jak również utrzymana nią w mocy decyzja Komendanta Policji z dnia [...] kwietnia 2007 r. - naruszają prawo w stopniu uzasadniającym ich uchylenie. Wydając przedmiotowe decyzje w zakresie odmowy wydania stronie skarżącej pozwolenia na posiadanie broni palnej sportowej organy Policji obu instancji dopuściły się naruszenia przepisów postępowania administracyjnego, a w szczególności art. 7 k.p.a., art. 77 § 1 k.p.a., art. 80 k.p.a., a także art. 107 § 3 k.p.a. - poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla prawidłowego i pełnego rozstrzygnięcia sprawy oraz dokonanie dowolnej oceny dowodów, bez wyraźnego wskazania przyczyn nieuwzględnienia twierdzeń i zarzutów strony skarżącej. Tym samym organy administracji rozstrzygające w niniejszej sprawie dopuściły się istotnego naruszenia przepisu art. 8 k.p.a. i wyrażonej w nim zasady pogłębiania zaufania obywateli do organów Państwa. Naruszenie wspomnianych przepisów procedury administracyjnej mogło mieć - w ocenie Sądu - istotny wpływ na ostateczny wynik sprawy, a więc stanowiło dostateczną podstawę prawną do uchylenia przez sąd administracyjny zaskarżonej decyzji Komendanta Głównego Policji oraz poprzedzającej ją decyzji organu I instancji. **Organy Policji obu instancji wydając sporne decyzje administracyjne dopuściły się przede wszystkim istotnej obrazy przepisów prawa materialnego, tj. art. 10 ust. 1 i ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji - polegającej na błędnej ich wykładni z zastosowaniem dodatkowego, pozaustawowego i dowolnie rozumianego przez te organy kryterium**

„ponadprzeciętnych wyników sportowych”. Należy zauważyć, iż zgodnie z materialnoprawną podstawą obu zaskarżonych decyzji, tj. przepisem art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, właściwy organ Policji wydaje pozwolenie na broń, jeżeli okoliczności, na które powołuje się osoba ubiegająca się o pozwolenie, uzasadniają jego wydanie. Z kolei przepis art. 10 ust. 3 pkt 3 cyt. ustawy stanowi, iż pozwolenie na broń może być wydane w szczególności w celach sportowych. Z brzmienia dyspozycji przepisu art. 10 ust. 1 ustawy o broni i amunicji wynika, iż organy Policji mają obowiązek (vide: "organ Policji wydaje") wydać pozwolenie na broń, jeżeli okoliczności faktyczne, na które powołuje się osoba ubiegająca się o pozwolenie, uzasadniają jego wydanie, pod warunkiem, że w sprawie nie zachodzą ustawowe przeciwwskazania, o których mowa w art. 15 cyt. ustawy” [...]

W drugim zaś wyroku Sąd (NSA) stanął na stanowisku, że:

„[...]Trafnie natomiast podniesiono w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia przepisu art. 10 ust. 1 ustawy o broni i amunicji poprzez przyjęcie zawężającej wykładni tego przepisu. Zgodnie z przepisem art. 10 ust. 1 ustawy o broni i amunicji właściwy organ Policji wydaje pozwolenie na broń, jeżeli okoliczności, na które powołuje się osoba ubiegająca się o pozwolenie, uzasadniają jego wydanie. Stosowanie do art. 10 ust. 3 pkt 3 ustawy o broni i amunicji, pozwolenie na broń może być wydane w szczególności w celach sportowych. Oznacza to, że okolicznością uzasadniającą, w rozumieniu art. 10 ust. 1 ustawy o broni i amunicji, przyznanie pozwolenia na broń jest uprawianie sportu strzeleckiego. Natomiast przyjęcie, że tylko uzyskiwanie wybitnych i ponadprzeciętnych wyników w sportach strzeleckich uzasadnia przyznanie pozwolenia na broń prowadziłoby do wprowadzenia dodatkowego pozaustawowego kryterium przyznawania tego prawa. Z żadnego przepisu nie wynika, iż tylko status wybitnego zawodnika sportów strzeleckich, czy instruktora strzeleckiego uzasadnia przyznanie pozwolenia na posiadanie broni. Jak trafnie podniesiono w wyroku NSA z dnia 25 lipca 2007 r., sygn. akt II OSK 1082/06 prawo do broni nie jest nagrodą za wybitne osiągnięcia sportowe, a przyznanie takiego prawa zawodnikowi może właśnie służyć podniesieniu jego kwalifikacji sportowych [...]Wykładnia art. 10 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 3 pkt 3 ustawy o broni i amunicji nie może prowadzić do takiego rezultatu, iż tylko osoba, która wygrywa zawody sportowe, bądź posiada uprawnienia instruktora strzelectwa może uzyskać pozwolenie na broń sportową. Taka interpretacja przepisów jest nie do przyjęcia.

Należy zatem uznać za zasadny podnoszony w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia art. 10 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 3 ustawy o broni i amunicji. [...] W tym stanie rzeczy Naczelny Sąd Administracyjny, z uwagi na naruszenie prawa materialnego, uchylił zaskarżony wyrok i rozpoznał skargę na podstawie art. 188 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Rozpoznając skargę T. S. na decyzję Komendanta Głównego Policji z dnia [...] marca 2007 r. w przedmiocie odmowy wydania pozwolenia na posiadanie broni palnej sportowej Sąd stwierdził, iż zaskarżona decyzja oraz decyzja organu I instancji zostały wydane z naruszeniem art. 10 ust.1 w związku z art. 10 ust. 3 pkt 3 ustawy o broni i amunicji, co uzasadnia ich uchylenie na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a w związku z art. 135 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi”.

- 4) Twierdzenia p. K. Perkowskiego, jakoby teoretyczna możliwość przyznawania klubom i stowarzyszeniom strzeleckim tzw. „broni na świadectwo” miała być stosowną alternatywą dla wydawania indywidualnych pozwoleń na broń sportową są błędne. Z wyłączeniem początkowych etapów szkolenia strzeleckiego, nie da się uprawiać sportu strzeleckiego bez broni własnej i indywidualnie dopasowanej czyli

takiej, z którą można samemu i swobodnie przemieszczać się na zawody i treningi w różne miejsca w kraju.

Nadto p. K. Perkowski oraz reprezentowana przez niego instytucja nie mają stosownego umocowania prawnego do wypowiedzania się w tym zakresie, gdyż ustawowo uprawnionym do oceny metod treningowych oraz kwalifikacji zawodniczych jest Polski Związek Strzelectwa Sportowego.

Wypowiedź w sensie technicznym i obycia z bronią palną obnaża brak znajomości metodyki, zasad i uwarunkowań technicznych treningu strzeleckiego. Jako oficjalne stanowisko Policji w przedmiotowej sprawie, budzi najwyższy niepokój. Jest swoistym przedłużeniem katastrofalnego stanu wyszkolenia strzeleckiego znacznej części funkcjonariuszy. **Przykładowo w Komendzie Stołecznej Policji statystyczny funkcjonariusz wystrzeliwuje łącznie od 12 – 24 sztuk naboju podczas zaledwie dwóch treningów strzeleckich w roku** (Źródło: Miesięcznik „Policja – 997”, nr 11 (44), z listopada 2008 r.). Wskazać należy, że **strzelec sportowy dla osiągnięcia bardzo dobrych wyników wystrzeliwuje podczas kilkudziesięciu treningów w ciągu roku od kilku do kilkunastu tysięcy sztuk amunicji**. Nadto trening z użyciem broni i amunicji klubowej, z opieką instruktora i osoby dopuszczonej do posiadania broni na świadectwo jest znacznie droższy niż trening i zakup amunicji do broni własnej zawodnika, wykonywany przez niego samego bez udziału osób trzecich i narzutu cenowego (koszty amortyzacji broni, eksploatacji, wynagrodzeń pracowników, itp.).

Jeśli przyjąć, że niektóre kluby liczą nawet do 1-2 tysięcy członków, po to aby zawodnicy mogli wyjeżdżać z bronią klubową na zawody i treningi rozgrywane w różnych miejscach i różnym czasie, kluby musiałyby stworzyć setki nowych etatów dla osób dopuszczonych do broni na świadectwo. Jest to niemożliwe zarówno fizycznie jak i ekonomicznie. Argumenty prawne i faktyczne powodują zatem absolutną niezbędność posiadania przez sportowców broni własnej.

Policja usiłuje wmówić sportowcom i opinii publicznej, że efektywne uprawianie sportu strzeleckiego jest możliwe z użyciem broni klubowej zdeponowanej w ośrodkach szkoleniowych i wydawanej tylko podczas zawodów strzeleckich. Sama wdraża tę filozofię w stosunku do swoich pracowników, którzy trenują strzelanie z broni służbowej głównie podczas sporadycznych wizyt na strzelnicy np. dwa razy do roku. Policjanci nie mają swobodnego dostępu do treningów umiejętności strzeleckich. Podobnie jak sportowcy nie posiadający broni prywatnej nie mogą też zakupić własnej amunicji do treningu. Jakie są skutki deprecjonowania roli intensywnego treningu i obeznania z bronią palną niech świadczą powołane poniżej i zaczerpnięte z mediów (Źródło: Gazeta Wyborcza) przykłady wypadków z użyciem broni palnej służbowej wśród funkcjonariuszy Policji:

- 10.03.2009 r., Lublin, Postrzał w czasie treningu policyjnego na strzelnicy
- 27.08.2008 r., Legnica, Policjant postrzelił Policjantkę w udo
- 08.06.2008 r., Gdynia, Policjant śmiertelnie postrzelił się w twarz podczas czyszczenia broni
- 21.05.2008 r., Horyniec Zdrój, Policjant postrzelił kolegę podczas czyszczenia broni
- 19.02.2005 r., Świdnik, Postrzał Policjanta podczas spotkania towarzyskiego
- 22.10.2004 r., Gliwice, Postrzał Policjanta podczas czyszczenia broni
- 22.12.2003 r., Bielsko Biała, Postrzał w przy nieumiejętnym obchodzeniu się z bronią
- 03.11.2003 r., Postrzał Policjanta podczas czyszczenia broni
- 24.03.2003 r., Sobków, Postrzał Policjanta w toalecie

- 27.03.2003 r., Warszawa, Wyrok dla Policjanta, który śmiertelnie ranił weterynarza

Błędne założenia w filozofii dostępu do broni służącej do podnoszenia umiejętności strzeleckich mają niestety rezultat w powołanej wyżej niepokojącej statystyce dużej ilości wypadków z bronią służbową (nieumiejętne użycie, czyszczenie, przenoszenie broni).

Środowisko strzeleckie nie może się zgodzić na transponowanie tych założeń na grunt strzelectwa sportowego. Nie tylko z uwagi na szereg naruszeń przepisów prawa, w procesie niewydawania pozwoleń na broń sportową, lecz przede wszystkim z uwagi na zagrożenia wynikające z utrudnień w dostępie do broni sportowej. Wcześniej wydawano pozwolenia w sposób w miarę racjonalny, a posiadanie przez sportowców broni własnej (przyznanej przed omawianym okresem utrudnień), znakomite z nią obycie, afirmacja prawidłowych odruchów i zachowań powodują właśnie, że w środowisku strzeleckim nie są notowane wypadki z użyciem broni własnej sportowej.

- 5) Z sygnałów otrzymywanych od sportowców z różnych rejonów Polski wynika niezbicie, iż postępowania o wydanie pozwolenia na broń sportową zdają się być z góry zaprogramowane na niewydanie wnioskowanego pozwolenia. Raczej szuka się podstaw do wydania decyzji negatywnych badając czy dokumentacja nie spełnia wymogów, a jeśli już je spełnia to organ zasłania się pozaprawnymi kryteriami braku cech „wybitności” u zawodnika, nie posiadania przez niego „uprawnień instruktora” strzelectwa sportowego oraz potrzebą zapewnienia „bezpieczeństwa i porządku publicznego”.

Z uporem godnym lepszej sprawy walczy się z praworządnymi obywatelami uprawiającymi szlachetny sport – strzelectwo. **Poświęcanie przeciwko sportowcom tak dużej energii, sił i środków prawnych (np. wykorzystywanie długotrwałej, wielomiesięcznej drogi prawnej odwołań KGP od niekorzystnych dla niej wyroków na linii WSA – NSA (dowód: załączniki 6, 7, 9) w kontekście głośnych ostatnio spraw nielegalnego handlu bronią ponoć oficjalnie ześlomowaną przez Policję (źródło: Telewizja TVN, Program „Fakty” godz. 19:00, z dnia 31.05.2009 r.) powodują spadek zaufania do Policji oraz wrażenie błędnego definiowania przez nią rzeczywistych zagrożeń dla bezpieczeństwa i porządku publicznego.**

Powoływanie więc jako uzasadnienia dla nie wydawania pozwoleń na broń sportową kryterium potrzeby zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego przez organ, którego przedstawiciele mieliby się dopuszczać czynów opisanych w materiale telewizji TVN, nie tylko nie znajduje prawnego i faktycznego uzasadnienia, ale jest moralnie naganne.

- 6) Pozornie pisarski błąd na wstępie pisma KGP buduje wrażenie, że inicjatywa opowiada się za dostępnością do broni palnej sensu largo – a nie broni wyłącznie sportowej. Jest w piśmie KGP: [..]w sprawie wystąpienia [...] inicjatora akcji „TAK – dla pozwoleń na broń”. Powinno być: „TAK - dla pozwoleń na broń sportową”.

Pominięcie słowa „sportową” ponawia pytanie o stosowanie sofizmów oraz rodzi skojarzenie, że postuluje się dostęp do broni innej niż sportowa, tj. np. do broni do celów ochrony osobistej z prawem noszenia. W rzeczywistości, inicjatywa nie skupia się na tym skądinąd innym ważnym problemie, a wskazuje jedynie na aspekt braku dostępności do broni sportowej.

Podsumowując:

Środowisko strzeleckie wyraża głęboką nadzieję na dalsze istotne ustalenia Rzecznika Praw Obywatelskich oraz jego pomoc. Dotychczasowe zmagania strzelców sportowych w

przedmiotowym temacie przypominały starcie Dawida z Goliatem. Sprawy sądowe zakładane przez sportowców ciągną się latami. Wygrane zaś, sankcjonowane pozytywnymi wyrokami sądów administracyjnych niestety nie powodują zmiany błędnej linii decyzyjnej organów Policji. Kolejni wnioskodawcy mimo, iż ukształtowało się korzystne dla sportowców orzecznictwo sądowe, muszą przechodzić długotrwałą walkę o prawo do posiadania sprzętu sportowego. Niestety wiele osób rezygnuje z uprawiania strzelectwa.

Z doświadczenia w pracy w Biurze Prawnym Warszawsko – Mazowieckiego Związku Strzelectwa Sportowego, gdzie brać strzelecka uzyskuje darmową pomoc prawną w zakresie przygotowania dokumentacji prawnej w celu złożenia przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym skarg na decyzje odmowne wynika, że niezależnie od posiadania wybitnych cech zawodniczych lub ich braku, wnioskujący o wydanie pozwoleń na broń sportową uzyskują podobne uzasadnienia decyzji odmownych, a Policja nie stworzyła do dziś czytelnego - modelowego przykładu wskazującego jakie ostre kryteria wyników i częstotliwości startów w zawodach trzeba by spełnić aby otrzymać pozwolenie na broń sportową (**dowód: załącznik nr 3, program TV Polsat News „Ostatnia instancja”, z dnia 06.04.2009 r., wypowiedź Prezesa Polskiego Związku Strzelectwa Sportowego**).

Inicjatywa „Tak – dla pozwoleń na broń sportową” oraz kanwa reprezentatywnej dla problemu w skali kraju, indywidualnej sprawy ubiegania się o pozwolenie na broń sportową są szeroko komentowane w mediach ogólnopolskich. Stąd uprzejmie proszę o zapoznanie się z załączonymi materiałami dotyczącymi problemów strzelectwa sportowego. (**dowód: załącznik nr 3: program TV Polsat News „Ostatnia instancja”, z dnia 06.04.2009 r., załączniki nr 4, 5: artykuły w miesięcznikach „Strzał”, „Arsenał”**). Zawierają one również informację, że Rzecznik Praw Obywatelskich podjął sprawę (**dowód: załącznik nr 2 miesięczniki „Arsenał” oraz „Strzał”**) i mogą być istotne dla pracy jego Biura w toku podejmowania dalszych decyzji oraz czynności w przedmiotowej sprawie. Nadto w wiarygodny sposób ukazują problem, zawierają wypowiedzi ekspertów prawnych, szefów sportowych ośrodków szkoleniowych oraz osób, którym błędne decyzje Policji załamały kariery sportowe.

W imieniu klubów i organizacji strzeleckich skupionych w ramach inicjatywy „Tak – dla pozwoleń na broń sportową”

Łukasz Urbański

W załączeniu

- 1) Polskie Radio Pr. I - audycja o inicjatywie „Tak dla pozwoleń na broń sportową” i problemach braku dostępności do broni sportowej, 16.06.2009 r.
- 2) Przegląd strzelecki „Arsenał” - artykuł „Zabronić, Zabrać, Zezłomować”, nr 7 (64) lipiec 2009 r., analiza prawna, dotycząca tzw. „Czarnej listy broni”. Zawarto informację o wszczęciu procedury przed RPO dot. broni sportowej
- 3) TV Polsat News - program „Ostatnia instancja”, o problemie dostępności do broni sportowej oraz o inicjatywie „Tak – dla pozwoleń na broń sportową”, 06.04.2009 r.
- 4) Przegląd strzelecki „Arsenał”, artykuł o inicjatywie „Tak dla pozwoleń na broń sportową”, 24.03.2009 r.
- 5) Magazyn o broni „Strzał” nr 3(71) marzec 2009 r. - artykuł o inicjatywie „Tak dla pozwoleń na broń sportową
- 6) Rzeczpospolita / Życie Warszawy - artykuł „Policja dyskryminuje strzelców?”, o inicjatywie „Tak dla pozwoleń na broń sportową, 18.02.2009 r.
- 7) Życie Warszawy – artykuł „Broń (nie) dla sportowca”, o wygranej sądowej dot. broni sportowej, 04.12.2008 r.
- 8) Analiza Sejmowa BAS „Posiadanie broni strzeleckiej przez osoby fizyczne; prawo polityka praktyka”, 19.03.2009r
- 9) Przykładowe wyroki Sądów Administracyjnych: nr sygn.: VI SA/Wa 1829/08 oraz II OSK 1674/07